

Kirsten Madsen fra Aabenraa punkterer den gængse fordom om den ældre, sortklædte og andægtige bedemand, der med udtryksløse mine spørger de efterladte ud om afdødes sidste rejse.

Tre forretninger

Begravelsesforretningen Kirsten & Rejner har tre adresser: På Skibbroen i Aabenraa, på Frøslevvej i Padborg og på Hærvejen i Rødekro. Flere informationer om forretningerne på www.kirstenogrejner.dk

Kirsten Madsen, der selv har mistet to mænd, vil bevare livsglæden: – Sorgen er jo ikke min, men de efterlodtes, siger bedemanden fra Aabenraa.

Den livsgladede bedemand

Hun rystede på hovedet, da han spurgte, om hun ikke kunne tænke sig at blive bedemand. – Nej, det er da vist ikke noget for mig, sagde Kirsten Madsen til den lokale bedemand, da hun i 2003 mødte ham på gågaden i Aabenraa til Open By Night og fik stillet spørgsmålet.

Hun var blevet arbejdsløs kort tid før, fyret efter 30 års ansættelse i administrationen i Aabenraa Kommune, og nu var gode jobråd dyre. Hun arbejdede som vikar i Tønder Kommune og havde store overvejelser om fremtiden. Hun var gået i gang med en uddannelse som psykoterapeut, for noget skulle der ske. – Jeg blev opfordret til at skrive en ansøgning, men tænkte rigtig meget over, om det nu virkelig var mig. Og så gjorde jeg det, da han ringede og rykkede for en ansøgning, siger Kirsten Madsen sidende i den bedemandsforretning, der nu er hendes.

– Alle kan jo blive bedemand. Det er et liberalt erhverv, og man behøver ikke noget næringsbrev. Men man skal opføre sig ordentligt, for ellers går det ikke, siger Kirsten Madsen og giver et tankevækkende eksempel på, at hun ikke altid lige har gjort det.

– Da jeg begyndte som selvstændig bedemand sammen med min mand, Rejner, skulle vi have taget et foto til en annonce. Og for mig er det bare vigtigt, at man har autenticitet, at man er sig selv. Og jeg er en meget

livsglad og smilende person, så jeg ville gerne have, at man kunne se det på billedet. Og sådan blev det så. En dag blev jeg ringet op af en ældre dame, som vredt spurgte til mig: – Hvad ligner det, at du som bedemand smiler, mens min mand er ved at dø?

Det var hun meget stødt over, for der var ikke noget at grine af. Jeg blev meget forbavset over det, hun sagde, og jeg blev også ked af det, for det var jo ikke det, der var meningen med annoncen.

Den ældre dame havde knaldet røret på i vrede, men jeg ringede hende op senere og fortalte, at det altså ikke var fordi, jeg ville lave grin med de døde, men at det bare var rigtigt for mig, at jeg viste, hvem jeg var. – Hmm, hmm, sagde hun i telefonen og lød ikke helt tilfreds. Hun døde året efter, og det var mig, der var med til at begrave hende, siger Kirsten Madsen.

Udadvendt er den 56-årige bedemand fra Aabenraa unægtelig. Hun punkterer den gængse fordom om den ældre, sortklædte og andægtige bedemand, der med udtryksløse mine spørger de efterladte ud om afdødes sidste rejse.

Sej proces

Kirsten Madsen, der selv har mistet to mænd, vil bevare livsglæden. – Sorgen er jo ikke min, men de efterlodtes, siger hun. Hendes mand og kompagnon, Rejser Saks, døde for et halvt

år siden af en længerevarende kræftsygdom, og det var Kirsten Madsen, der var med til at begrave ham. Grænseoverskridende? – Næ. Det havde det været, hvis det ikke havde været mig, siger hun med eftertryk. Og det var en lang sej proces forinden, for Rejner var en meget diskret person, der ikke sådan talte om følelser. Derimod var han rigtig god til at lytte, og det satte mange af bedemandsfirmaets kunder stor pris på. Den tilluktede Rejner fik åbnet sig og fortalt Kirsten, hvordan han ville herfra, og Kirsten er meget glad for den åbenhed, der var omkring hans sygdom og død.

– Sådan skal det helst være. Man skal ikke gå og gemme på noget, siger jeg til folk. Her tror jeg, at min uddannelse som psykoterapeut har hjulpet mig meget i mit arbejde som bedemand, siger Kirsten, der ikke selv synes, at hun har forandret sig særlig meget som person, siden hun var ansat i Aabenraa Kommune for snart ti år siden.

Kirsten blev selvstændig sammen med Rejner, da den bedemandsforretning, hun var ansat i, blev opkøbt, og hun driver nu forretninger i Aabenraa, Padborg og Rødekro. Hun får administrativ hjælp af sin kusine, Bodil, og når døde skal lægges i kister, har hun to mandlige medhjælpere, hun kan ringe til. Forretningen går efter et mindre dyk i 2011 igen godt. Kirsten har stadig et stort netværk, som tager

hende som den, hun er – autentisk, talende, smilende, men også stille og forstående, når det skal være. Og det skal det, når en familie sørger over en, der er gået bort.

Gratis fotos

Opslagstavlen i forretningen, der bevidst er holdt i lyse farver, er spækket med kort og breve fra efterladte, som roser Kirsten for hjælpen. Hun gør sit til, at de efterladte får en god oplevelse ud af det sidste farvel. Hun tager altid fotos, som hun sender til de efterladte.

– Det er ikke noget, de forventer, og det er ikke noget, de skal betale for, og folk bliver så glade, siger Kirsten.

– Jeg var i begyndelsen meget i tvivl, om jeg havde folks tillid. Et er, at man mødes i gågaden og siger mojn, noget andet, når man er i en situation, som er så privat. Men det er gået godt. Man skal være åbenhjertig, man skal kunne snakke om de ting, der gør ondt. Også om døden. Men døden er jo ensom, det er jo kun dig, der skal af sted, siger Kirsten.